

Till
SVERGES ARBETAR- OCH BONDEKLASS.
Kommunistiska partiets valmanifest.

I alla länder tilltager klasskampen i skärpa. I alla länder söker bourgeoisin slå ned det kämpande proletariatet. Även i Sverige tilltar klasskampens bitterhet.

De borgerliga partierna ha till valen hissat klara kampsignaler mot arbetarklassen. Högerens valprogram är den öppna reaktionen. Det måste göras klart för arbetar- och bondeklass att en högerseger betyder en fascistisk diktatur även i vårt land. Med högeren har bondeförbundet förenat sig.

Det liberala partiet har redan sugits upp av den fascistiska högerens virvel. Kommer en högerseger, kommer det liberala partiet att bli fascismens ivrigaste försvarare. Hos det folkfrisinna partiet, som företrädesvis består av småbönder och småborgare, är ledningen arbetarfientlig och skall icke motstå trycket om högeren segrar.

Socialdemokratin har blivit högerens redskap.

Det socialdemokratiska partiet är numera ett liberalt arbetarparti, som går till valen med ett liberalt program och för en liberal politik. Det socialdemokratiska partiets ledning är ett bourgeoisins redskap, som framför allt bekämpar kommunismen. Massorna bakom detta socialdemokratiska parti äro emellertid arbetare och småbrukare. En högerseger, en fascistisk diktatur kommer att gå ut över dessa massor. Det kommer att visa sig att socialdemokratin liberala politik ingalunda kommer att hejda reaktionens pansrade näve från slag. Reaktionen kommer att slå till, ty finanskapitalet, arbetsköpardömet, godsägareintresset fordrar det. Endast en samling av hela arbetarklassen på klasskampens grund och en seger, tillkämpad på denna grundval, kan slå den framryckande reaktionen tillbaka. Därför är

en arbetarklassens enhetsfront den första betingelsen för ett framgångsrikt proletärt försvar

mot arbetarklassens alla fiender. Genom att bekämpa enhetsfronten riktar socialdemokratin en stöt emot hela proletariatet och underlättar den borgerliga enhetsfrontens samlade kamp. Så mycket starkare betonar det kommunistiska partiet den proletära enhetsfrontens nödvändighet. Vår paroll är: samling av alla proletära krafter på klasskampens grund till försvar mot reaktionen och den allt större terrängvinnande fascistiska ideologien och de fascistiska rustningarna. Enhetsfronten kan endast förverkligas, i den situation som råder, underifrån genom massornas eget tryck och egen samling.

Genom att kämpa för den proletära enhetsfronten kämpa vi en kamp för alla arbetarklassens organisationer och intressen. De som bekämpa den proletära enhetsfronten gagnar i själva verket reaktionen och går fascismens ärenden. För oss är icke enhetsfronten ett tomt ord. Den har den allra djupaste reella innebörd. För oss betyder enhetsfronten en samling och sammansvetsning av hela arbetarklassen till målmedveten klasskamp.

Arbetare och fattiga bönder, förenen eder:

Den historiska erfarenheten visar att arbetare- och bondeklass var för sig icke kunna genomföra sin frigörelse från det kapitalistiska oket. Överklassen har förstått att splittra de stora arbetande klasserna och att härska genom denna söndring. Bondeklassen har i många länder blivit kapitalets, reaktionens bundsförvant, i trots av att bondeklassen utsuges av kapitalet på alla sätt. I Sverige utgöres befolkningen till 43 procent av arbetare och till 42 proc. av bönder. Var för sig äro de sålunda minoritet. Men tagna tillsammans utgöra de den stora överväldigande majoriteten. Förenade i kampen behärska de landet fullkomligt.

Med bönder mena vi dem, som verkligen arbeta i jordbruket. Alla dessa statare, torpare, små arrendatorer, småbrukare av skilda slag samt massorna av små självägande bönder. Dessa senare, som arbeta tungt och tråget i jorden under ytterst svåra förhållanden, utsugna av banker, affärsman, tullockrare o.s.v., äro icke, som de tro sig vara, självägande odalmän. I verkligheten äro de skattebetalare åt finanskapitalet. Deras s.k.

äganderätt kostar dem dryga avgälder till de verkliga ägarna: bankerna, finansmännen.

Arbetare och bönder i alla länder, förenen eder! I denna paroll ligger den sociala revolutionens seger förborgad. Kan arbetar- och bondeklass en förverkliga denna paroll, så är deras seger given.

Arbetar- och bondeklassen måste knyta ett intimt och hjärtligt förbund Alla gamla fördomar och skrankor måste raseras. De verkligt arbetande bönderna måste befrias från deras nuvarande förmyndare, godsägarne och storpatronerna. Det är en blodig osanning vad reaktionen, vad finanskapitalet utsprider, att socialismen vill ta jorden från bönderna.

Det kommunistiska partiet vill samla industrins och jordens arbetare till en verklig frigörelse på klasstridens grund. Vi dölja icke vårt partis revolutionära karaktär, att vi äro oförsonliga fiender till det kapitalistiska samhället att vi bekämpa varje kompromiss och varje samverkan med borgerliga partier att vi betrakta det socialdemokratiska partiet som liberalt parti, att vi söka kontakt med detta partis arbetare och bönder, men vilja icke ha något att göra med dess förborgerligade ledare. Vi göra klart för alla, att vi endast i en samling av arbetar- och bondeklass på revolutionens grund ser en möjlighet att ernå ett socialistiskt samhälle. Vi bygga hela vår politiska kamp på en klart proletär grund.

Vår ställning till militarismen.

Det nuvarande samhället är borgeoisins samhälle. Till värn för sin makt och sina privilegier upprätthåller bourgeoisin, under ledning av finanskapitalet, klasstaten och ger den en militär rustning, som skall skydda den mot arbetarklassen och användas emot denna klass. Mot Sovjet-Ryssland mobiliserade hela den imperialistiska världen sina arméer. Hederstiernas och Elmqvists tal visa att våra svenska kapitalister icke ha uppgett sina planer på att använda Sverges militärmakt mot det röda Ryssland vid det vita Finlands sida, när lägligt tillfälle skulle givas.

Militarismen är i klasstaten lika med det väpnade kapitalistiska väldet. Fosterlandets försvar är endast en bättre klingande benämning på kapitalets försvar.

Hur måste arbetar- och bondeklassen under sådana förhållanden ställa sig? Naturligtvis emot den kapitalistiska militarismen, överklassens militära instrument. Att godkänna den kapitalistiska statens militära maktmedel är att bidra till att upprätthålla de bajonetter, de kulsprutor, som äro riktade mot arbetarklassens eget bröst. Ett verkligt arbetar- och bondeparti kan däremot icke vara med om att bevilja några som helst anslag åt det kapitalistiska försvaret. Att såsom socialdemokraterna i sin tjänstvillighet åt kapitalet propagera, bevilja hundra milj. om året till upprätthållande av borgarklassens våldsmakt mot proletariatet, är att rädda bourgeoisin. Att upprätthålla 18 regementen som socialdemokratin vill, är principiellt icke mindre förkastligt än att skänka borgarklassen 28 regementen, som högern vill. Principiellt kan ett socialistiskt parti icke godkänna en enda man åt det kapitalistiska försvaret Arbetar- och bondeklassen måste sträva efter att

sönderbryta överklassens militära maktinstrument

och att så länge det består söka erövra, det, så att det icke kan användas mot de arbetande klasserna eller tjäna som försvar för överklassens privilegier. Icke ett gevär kunna vi därför frivilligt vara med om att lämna i överklassens händer.

I konsekvens härmed bekämpar kommunisterna hela det kapitalistiska försvaret.

Det kommunistiska partiet manar arbetarklassen att vrida ur borgarklassens händer dess militära maktinstrument, att krossa militarismen. Borgarklassen måste avväpnas. Både borgarklassen och socialdemokratin strävar efter att bevara det kapitalistiska försvaret, d.v.s. att upprätthålla den nuvarande militarismen. Socialdemokratin vill göra den något billigare, men bestå skall den. Under sådana förhållanden kommer den naturligtvis att bestå intill den dag arbetar- och bondeklassen har samlats omkring det kommunistiska partiet. Med någon omedelbar avväpning kan sålunda icke räknas. Alla tala om avrustning, men insen vill avrusta. De folkfrisinnade vill ha en värvad armé, en armé av yrkesmördare.

Under dessa förhållanden måste naturligtvis arbetar- och bondeklass göra, allt för att få så stort inflytande som möjligt i hären och flottan. Detta inflytande blir starkast under ett milissystem, som låter arbetarna och de fattiga bönderna själva förfoga över vapnen. Socialdemokraterna ha övergett den gamla ståndpunkten om ett folklig försvarssystem på milisens demokratiska grund. Parollen om en arbetar- och bondemilis i stället för den nuvarande borgerliga militarismen är den kommunistiska parollen. Ett förverkligande av denna paroll betyder borgarklassens avvapning och proletariats beväpning till skydd mot fascismen och kontrarevolutionen.

Emellertid känner sig överklassen mycket osäker, ehuru den alltjämt behärskar militarismen. Den vet icke om den, trots allt, kan lita på de arbetare och småbönder, som drivas in i kasärnen. Om det gäller en dag så kanske dessa gå på alldeles fel sida om barrikaden, det kan hända att arbetaren och bonden i vapenrocken känner sig mera solidarisk med sin egen klass, än med den klass, som kommenderar honom ut emot hans egna klassbröder.

Därför skaffar sig kapitalet och dess män vid sidan om den officiella militarismen särskilda maktinstrument.

Överklassen beväpnar sig ytterligare. Den organiserar, såsom vi sett i en mångfald av länder, fascistiska garden, väpnade skyddskårer, borgargarden, vita och svarta garden. Även i vårt land har vi sett tydliga tendenser åt detta håll. Man propagerar för fascismen inom skytterörelsen och söker utestänga arbetarna från densamma. Man bildar organisationer, sådana som "Samhällshjälpen" och "Arbetets frihet", organisationer med fascistisk tendens och ämnade att i ett lämpligt ögonblick förvandlas till beväpnade borgargarden. Man upprättar s.k. jägarkårer för överklassens unga söner och, ger dem vapen i händerna. Landstormsförbunden erhålla allt mer en karaktär av överklassens vapendepoter.

Allt detta visar att kapitalismen rustar sig att med vapen i hand krossa arbetarklassen och dess organisationer, när ett gynnsamt tillfälle erbjuder sig. Arbetar- och bondeklassen måste därför upptaga en systematisk kamp mot de fascistiska tendenserna i vårt land. Därför måste en av arbetarnas paroller bli: Ned med den blodbesudlade fascismen! Front mot de vita garderna, som med sina björnhälar trampa ned arbetarna!

Motståndare till vårt parti av skilda läger, men framför allt socialdemokraterna, söka av alla krafter sprida den uppfattningen bland arbetarna, att det kommunistiska partiet endast kämpar för de socialistiska slutmålen och totalt negligerar arbetarklassens nuvarande läge och dess strävan att tillgodose sina intressen även inom det kapitalistiska samhället. Detta är endast en falsk beskyllning. Kommunisternas arbete inom fackföreningsrörelsen och Kooperationen, inom nykterhetsrörelsen och på bildningsverksamhetens område ger vid handen, att

kommunisterna intresserar sig för arbetarnas dagliga strider och krav,

även om de i dessa massorganisationer huvudsakligen se en hävstång för arbetarklassens slutliga frigörelse genom en revolutionär resning. Vårt parti deltar överhuvud taget i alla arbetarklassens sociala, ekonomiska och kulturella strävanden, liksom i dess politiska kamp. Även de minsta framsteg föraktas icke av kommunisterna. Kommunisterna söka göra det bästa möjliga av varje situation. De glömmer därför icke det slutliga målet. De söka i alla delkrav och delstrider inlägga en klasskamps motivering, samtidigt som de varnar arbetarna för att göra sig några illusioner på grund av tillfälliga vinster och reformer på den fackliga kampens eller lagstiftningens område.

Monarkins och kapitalismens stödjepelare, statskyrkan, vilja vi avskaffa.

Vi kräva avskaffandet av första kammaren. Vi gör detta icke blott därför, att första kammaren är vald efter mera reaktionära grunder än andra kammaren, icke blott därför att i denna kammare finanskapitalet och godsägarna har sin starka borg och militarismen sin högvakt, utan även därför att ännu hos massorna leva illusioner om, att ett enkammarsystem i och för sig skall kunna ge arbetarklassen möjlighet att på parlamentarisk väg genomföra sin frigörelse. Enkammarsystemet kommer att lära arbetarklassen, att den

nuvarande riksdagen, att den borgerliga parlamentarismen över huvud är oduglig, när det gäller att säkerställa proletariatets herravälde, vilket endast kan genomföras

under en arbetare- och bondedemokrati.

som tar den proletära diktaturens form. Vi kräva därför en arbetar- och bonderegering, som förverkligar arbetarklassens krav helt och fullt.

Vi äro republikaner, vi bekämpar den eländiga monarkin, som 1914 visade sitt sanna ansikte, vi bekämpar hovet, som under världskriget hotade draga oss in i förödelsen. Men vi vilja icke den borgerliga republiken, utan den socialistiska republiken, som lägger grunden till en ny, en proletär författningstyp, sovjetstaten.

Det kommunistiska partiet söker utnyttja alla möjligheter för att genomföra de sociala reformer, som arbetarklassen kräver, ehuru vi veta att dessa reformer i den mån de gå på djupet och verkligen skulle tillgodose arbetarklassens intressen i högre grad, stöta på hela den samlade borgarklassens motstånd och urvattnas eller förrådas av socialdemokratien. Kommunisterna taga upp de småborgerliga partiernas programutkastelser och vallöften och kräver dessa löftens hållande och avslöjar härigenom den bristande viljan och kraften hos dem, som säga sig företräda de proletära intressena, utan att dock konsekvent göra det, ja t.o.m. ofta förråda dem.

Kommunisterna driva genom sin kritik, sitt tryck och sin kamp utvecklingen framåt.

Kommunisterna ställa undan för undan nya krav i enlighet med arbetar- och bondeklassens läge och intressen. Det kommunistiska partiet blir även på detta område både förtruppen och tillika den pådrivande kraften.

Lagen om åttatimmarsarbetsdag utlöper under riksdagsperioden och vi se, huru arbetsköparna mobilisera alla krafter för att undergräva denna lag och bringa den ur världen. Arbetarklassen måste uppbjuda alla krafter för att omintetgöra varje anfall på åttatimmarsdagen. Kommunisterna skola gå i spetsen för ett försvar till varje pris av åttatimmarsdagen och för dess utvidgning till att omfatta även jordbrukets område.

Sålunda kräva kommunisterna en arbetslöshetsförsäkring, som verkligen tillgodoser arbetarkraven, vilket socialdemokraternas förslag icke gör. Detsamma gäller i fråga om olycksfallslagen och ålderdomsförsäkringen, som socialdemokraterna lämnat i det usla skick de befinna sig. Vi kräva även moderskapsförsäkring. Kvinnans jämställande med mannen på alla områden.

Kommunisterna äro motståndare till det slags socialisering, som börjar med att avsocialisera statens järnvägar, och utlämnar dessa stora arbetarkårer till det privatkapitalistiska godtycket såsom socialdemokraterna vilja. Vi kräver expropriering av även de enskilda järnvägarna, av gruvor, fabriker, bostäder och framför allt bankerna, samhällspolypen. Socialdemokraterna och de borgerliga föra en annan politik. De ha voterat 100 miljoner till bankruttede banker. Detta ha kommunisterna bekämpat på det skarpaste och kommer att bekämpa såsom ett förräderi mot arbetarklassen. Vi bekämpa förfuskningen av den industriella demokratin och kräva på detta område genomförandet av kontroll över produktionen genom arbetarnas organisationer och verkliga, icke förfuskade driftsråd. Vi varna för att i den industriella halvborgerliga demokratin, sådan den nu förfäktas från många håll, se någon lösning av den industriella frågan. Vi bekämpa på det mest eftertryckliga sätt alla undantagslagar mot arbetarklassen, ej minst de planerade lagarna mot s.k. allmänfarliga strejker, liksom även den s.k. reformeringen av lösdriverlagen, som blott betyder en ytterligare skärpning av gamla medeltida metoder.

Utvisningen av den tyske kommunisten Remmele, samtidigt som Hadjelachés medhjälpare får fritt vistas i landet, visar hur klassrättvisan härskar.

Agrarkapitalets motstånd mot en lösning av den alltmer trängande jordfrågan

kan endast brytas genom en skärpt klasskamp på detta område. Arbetare och bönder måste sluta förbund och skrida till ett avskrivande av bondejordens hypotek och skulder och till en reduktion av

bolagsdomänerna och de stora jordagodsens till en expropriering av dessa gods till förmån för de jordhungeriga massorna. Här lämna socialdemokraterna jordfolket alldeles i sticket. Kommunerna kan icke heller vara med om att till förmån för finanskapitalet vältra över tunga bördor på de små jordbrukarna. Därför böra vägfrågor, fraktfrågor, kreditfrågor etc. lösas med hänsyn särskilt till jordens småbrukare. I anslutning härtill måste tullarna, de indirekta skatterna, på det kraftigaste bekämpas såsom blott gynnande en liten bråkdel av de största jordägarna och industrimagnaterna. Även vissa finanstullar måste på det kraftigaste bekämpas såsom den genom socialdemokratins skärpta kaffetullen och andra dylika tullar på stora förbrukningsartiklar.

I förbudsfrågan

har spritkapitalet hemfört en avgjord seger och lyckats erövra samtliga partier utom kommunisterna och de folkfrisinna, vilka senare dock numera yttra sig mycket obestämt om förbudet. Vårt parti upprätthåller helt och fullt sitt förbudsprogram såsom ett aktuellt program.

I bostadsfrågan fordra vi ökad statlig och kommunal bostadsproduktion, anslag till arbetarnas kooperativa bostadsbyggen en ny hyreslag och skärpta straff på hyresocker.

Gentemot tendenserna från statsmyndigheternas sida att komma åt den kommunala självstyrelsen reagerar kommunisterna på det skarpaste. Planerna på ett statligt gendarmeri är intet annat än rustningar mot arbetarklassen. Försöken att kringskära den kommunala beslutanderätten är en öppet reaktionär strävan. Hårt skattetyngda kommuner och kommuner, som icke utan väldiga bördor kunna genomföra en förbättring av skolväsen och hälsovård, böra erhålla avsevärda statsbidrag, som tagas av kapitalet. Skatteväsendet måste omläggas, och härvidlag går kommunisterna fram för en verkligt

effektiv beskattning av de stora inkomsterna och förmögenheterna.

så att skattebördorna för småfolket kunna lättas. Kommunisterna fordra en skarp kamp mot finanskapitalet, som nu regerar enväldigt. Finanskapitalet slår i ökad utsträckning under sig industrin och jorden. Arbetare och bönder behandlas allt hänsynslösare såsom lockouterna, Älglösavräkningarna, Erstadsköpet av 300 arrendatorer m.fl. tilldragelser visa. En kraftig offensiv mot bankerna och bolagen, ej minst skattevägen, är det svar kommunisterna föreslå. Här mötas åter igen arbetarnas och småböndernas gemensamma intresse. Detsamma gäller om kampen mot det organiserade arbetsköpardömet. Här ha kommunisterna även skarpt kritiserat vissa reformistiska fackföreningsledares alltför lama uppträdande.

På alla dessa områden föra kommunisterna en politik på klasskampens grund, syftande att avslöja det nuvarande samhället och dess hjälpare och upprätthållare av alla färger, och syftande tillika

att förena alla proletära krafter till försvar och motoffensiv mot den kapitalistiska offensiven och reaktionen

som nu breder ut sig på skilda områden. Vår kamp för dagskraven, våra delaktioner föras under intimaste kontakt med arbetarnas massorganisationer och spegla vad som rör sig hos de bästa och mest energiska förkämparna inom de fackliga organisationerna. Det revolutionära syftet i vår kamp och i vårt arbete för dagskravens tillgodoseende är en borgen för att intresset för dessa dagskrav icke såsom hos socialdemokratins, skall föra till opportunistiska och reformistiska avvägar, där de parlamentariska småstriderna, riksdagsintrigerna blir huvudsaken och den revolutionära samlingen av arbetarna går förlorad. De kommunistiska riksdagsmännen äro ansvariga inför det kommunistiska partiet, vars beslut är bindande för desamma.

Fram för en kommunistisk mönstring vid valurnorna!

Leve en kommunistisk seger vid valen!

Ned med bourgeoisin och dess hjälpare socialdemokratins!

Ned med fascismen och militarismen!

Stockholm i augusti 1924.

SVERGES KOMMUNISTISKA PARTI

(Sektion av Komm. Int.)

Arbetsutskottet.